



osnovna šola **BAKOVCI**

2014/15



ČASOPIS

ČEVELJČKI

Živela je deklica, ki ji je bilo ime Nina. Imela je rojstni dan. Za darilo je od babice dobila lepe, zelo lepe čeveljčke.

Čeveljčki so bili beli z zlatimi bleščečimi zvezdami in s srebrnim, bleščečim trakom. Bili so točno takšni, kot jih je videla v trgovini. Bila je tako srečna, da skoraj ni mogla verjeti, da je dobila take čeveljčke. Te čeveljčke je nosila vsepovsod.

Ko je nekega dne šla v šolo, so ji čeveljčki nekaj zašepetali. Ampak Nina ni vedela, kaj ji prišepetavajo. Ko so čeveljčki petič ponovili, jih je Nina komaj razumela, kaj ji hočejo povedati. Povedali so ji, da naj jih pozorno posluša, kar ji bodo govorili. To pa zato, ker ji bodo odslej pomagali. Do sedaj se je Nina zelo težko učila. Razrede je komaj izdelovala. Za domačo nalogo so se imeli naučiti pesem. Nina se jo je pozabila naučiti. V šoli jo je učiteljica vprašala pesem. Nina je že hotela reči, da ne zna, a so ji čeveljčki začeli šepetati pesem. Nina je ponavljala za njimi. Tako je dobila odlično oceno. Bila je zelo vesela. Čeveljčki so ji pomagali tudi pri drugih predmetih in testih. Ker je bila že v šestem razredu, je morala veliko delati doma. Čeveljčki so ji pri vsakem delu pomagali. Nina je bila tako vesela, da je od sreče kar poskakovala.

S svojimi čeveljčki se je zelo spremenila, postala je pridna učenka, imela je veliko prijateljev, doma pa so bili zaradi nje starši srečni. Nini so čeveljčki prinesli veliko sreče, veselja in zadovoljstva.

Ema Bojnec, 6.a

NA POTOVANJE Z VLAKOM V ZAGREB

Na potovanje sem odšla z vlakom v Zagreb. Potovala sem skupaj s pradedkom Jožefom. Na potovanju je bilo zelo lepo. Videla sem njive, hiše, zastavo, vrt in gozd. Ko sva prispela v Zagreb, sva srečala pradedkovega sodelavca. Šla sva tudi na sladoled. Potem sva se odpravila domov. Mami sem povedala, kako lepo je bilo.

Melani Kous Vori, 3.b

HAIKU

Sonce sije nam.

Ljubezen v zraku je.

Drevesa šume.

Poljubil jo je

in ji rekel – dober dan –

jaz te rad imam.

Hana Štefanec, 7.a



Taja Lukač, 1.a

HAIKU

Kjer veter šumi,
sonce življenje deli,
radost in srečo.

Ljubezen je reč,
pojem zelo je pereč,
včasih pa boleč.

Življenje je mit,
mreže razpete ima,

to naj se zna.

Nuša Lukač, 8.a

Včasih je svetlo.

Včasih je zelo temno.

Luna se smeji.

Taja Flegar, 6.a

Kjer ljubezen je,
je vedno žarek sonca
in tudi radost.

Klara Kuhar, 6.a

Sonce je toplo.
Ljubezen je vroča.
Radost nam deli.

Melani Kuhar, 6.a

KAKŠEN NAJ BO SVET, KO BOM ODRASLA?

Napisala bom, kakšen svet si želim, ko bom odrasla. Rada imam živali, zato si močno želim, da bi v prihodnosti nekateri ljudje spremenili svoj odnos do njih.

Ko bom velika, bom pasja trenerka ali veterinarka ali pa kaj podobnega. Takrat si najbolj želim imeti psa ali pa mačko. Ko odrastem, si želim, da bi bil svet lepši in bi vsi bolj skrbeli za naravo. Če bi naredili zelena mesta, bi se takoj preselila tja. Mislim pa, da bo mesto vedno glasen kraj. Zato mi je

bolj všeč življenje na vasi. Tu mi je bolj všeč, saj ni toliko prometa in je več prostora za sprehode. Želim si, da bi bilo tako tudi v mestu in bi povečali parke. Ko odrastem, bi rada imela svojo hišico v gozdu in morda celo kmetijo. Tam bi lahko imela kokoši, krave, koze, morda konje in zajčke. Ko bi imela konje, kot moja sestrična, bi lahko jahala in imela svojo jahalno šolo.

Upam, da se mi bo večina mojih želja uresničila. Vendar pa ne želim, da bi se svet spet preveč spremenil.

Melissa Zavec, 5.a

MOJ DAN V ŠOLI

Danes smo bili sprejeti med mlade člane Rdečega križa. Gospod, ki je prišel na naš sprejem, je risal na tablo in nam razlagal o Rdečem križu. Njegove risbice so bile zelo lepe. Dobili smo izkaznico, balon, svinčnik in peresnico.

Nuša Bojnec, 2.a

ZAKAJ JE MATEMATIKA MOJ NAJLJUBŠI PREDMET

Matematiko imam zelo rad že od nekdaj, saj so me števila vedno navduševala. Igra s števili mi je bila zelo všeč že od otroštva in v njej sem res užival. Zdi se mi zelo lepo, da se da vse pojasniti le s števili. Tako je najpreprosteje, a tudi najlepše.

Matematika je vsekakor predmet, ki ga rabiš na vsakem koraku svojega življenja in znanje matematike ti zato pogosto pride prav. Moja želja je, da bi razumel svet okoli sebe, toda tega ne morem brez matematike, ki je med drugim tudi ena najstarejših ved.

Veliko znanja matematike sem že odkril, toda pred mano je še celo vesolje, ki je neskončno. Matematika je svet zase, je umetnost in znanost v enem.

Ker imam zelo rad matematiko, se udeležujem tudi matematičnih tekmovanj, ki so zelo zabavna in zanimiva ter me še posebej privlačijo. Matematika je namreč idealna za razgibavanje možganov in za krajšanje časa, ki je včasih zelo dolg.

Sodeloval sem na Kenguruju, na katerem so naloge bolj logičnega tipa. Na občinskem tekmovanju je prisotno 8 logičnih nalog, ostale pa so bolj matematične. Na državnem pa so prisotne le matematične naloge. Matematika in logika se pogosto prepletata, dejansko ne moreta ena brez druge. Sodeloval sem tudi na LEFO oz. na hitrem in spretnem računanju. Pri tem tekmovanju gre za računanje na pamet, za katero je potrebna hitrost in spretnost.

Zahvaliti se moram moji učiteljici matematike, ki me je ves čas spodbujala ter me veliko naučila in mi pomagala. Hvaležen sem, da mi je odprla pogled v svet matematike.

Niko Farič, 9.a

REGRAT

REGRAT IMA RUMEN CVET. IZ REGRATA SE NAREDI REGRATOVA LUČKA. REGRATOVO LUČKO LAHKO PIHAMO.

Enej Černetič, 1.b

SVET V PRIHODNOSTI

Zdaj, ko sem še otrok, pogosto razmišljam, kakšen naj bo svet, ko bom odrasla.

Mogoče bo vesel, mogoče žalosten, gotovo pa drugačen kot današnji. Upam pa, da bo vesel. Pogosto razmišljam, kako bo takrat. Ko odrastem, želim zanimiv svet. Razmišljam in razmišljam in zdaj vem, kakšen svet želim. Naj bo barvit svet, svet kakršnega nihče ne bi mogel uničiti. Ta svet naj bo lep, kakor so rože na travniku, naj bo pisan, poln dogodivščin, srečen,... Naj bo v njem veliko prijateljstva, ljubezni in svet pustolovščin. Vse naj se spremeni v lepoto, brez uničevanja, brez stvari, ki bi svetu škodile. Zelo lepo bi bilo v takem svetu, polnem lepih trenutkov. Tak svet si predstavljam v čarovniji, ki bi se spremenila v lepoto in veselje. Naj bi bilo vse lepo, kakor pisan metulj, kakor roža, ki je zacvetela. Svet, v katerem se srečajo veselje, smeh, zanimivost, srečo in prijateljstvo. Vse stvari lepih trenutkov. Svet, ki bo nasmejan in z ljubeznijo obdan.

Upam, da bo svet v prihodnosti res tak, kot sem ga opisala, srečen in zanimiv.

Staša Hazi, 5.a

PAMETEN RAZRED

Mi smo mladi zakladi,
saj smo pridni pirati.
Mi imamo razredni bonton,
za bolj sladek bonbon.
V vrtcu nas je pazila vzgojiteljica,
zdaj nas uči učiteljica.

Učiteljica naša,
nas dobro prenaša,
Vse kar ne vemo,
pomaga nam, da gre v glavo.
V razredu nas je enajst,
manjka pa jih še dvanajst.

Petko dobimo zelo redko,
štirka velja za bolj dovtetno.
Če ne gre, sta dobra tudi tri in dve.
Zdaj je konec pametnega razreda,
pa adijo vse do petega razreda.

Jure Novak, Vid Štefanec, Anej Vereš, Gal Čizmazija, Živa Lukač, 4.a



Metulj, učenci 3.a

SUPER ŠOLSKO LETO

Tole šolsko leto – super je za vse.
Prijatelji smo vsi, tako da se nam res godi.

Učiteljica res dobra je in enaka je za vse.
Vsi predmeti super so, pogosto se zabavamo.

Septembra gremo v šolo spet,
pet dobimo, ker se učimo.
Tale šola naša, res vedno se lepo obnaša.

Ko pa zvonec zazvoni, vzkliknemo mi vsi.
Šola naša je najboljša,
saj prijateljstvo v nas krepi in nam ga izboljša.

Miha Bencak, Davorin Vereš, Ingrid Ogorevc, 4.a

NAŠ RAZRED

Ko zjutraj na našo šolo sonček posije,
naše zaspano znanje se razvije.

Ko začne se risanje,
za nas konča se pisanje.

Ena ni nobena,
Dva in tri – že domov se nam mudi.
Štiri in pet – to lepa ocena je spet.

Minus dobimo,
ko nič se ne učimo.
Učiteljico razjezimo,
ko domače naloge ne naredimo.

Radi se imamo najbolj, ko se igramo.
To je to – naš je razred super za sto.

Naša pesem je prima, saj čisto vse se rima.

Alja Meolic, Eva Ivanič, Jan Žibrek, 4.a

RAZMIŠLJAM O DRUGAČNEM SVETU

V tem spisu bom napisala, da velikokrat razmišljam o tem, kakšen svet bi rada, ko bom odrasla.

Svet po moji zamisli naj bo takšen, da bo narava zelo čista, neonesnažena. Vsak človek bi najprej razmislil o tem, kaj bo naredil, da se vsak zadovoljen s tem, kar ima. Moral bi skrbeti za življenje in skušal živeti čim bolj zdravo. Želela bi tudi, da mladi ne bi bili odvisni od drog, telefonov, računalnikov in nezdrave hrane, ki lahko škoduje njihovemu zdravju. Svet, kakršnega jaz opisujem, bi bil precej drugačen od današnjega. Resnično upam, da bi se vse spremenilo in bi bilo vedno bolj podobno vsemu temu, kar sem napisala. Oh! Svet bi bil precej lepši. Zdaj pa smo lahko samo žalostni zaradi mladih in tudi nekaterih otrok, ki se zatečejo k alkoholu in drogam. Res so potrebne spremembe.

Želim si tudi, da bi ljudje še bolj pomagali otrokom v Afriki in v deželah, kjer nimajo hrane in drugih stvari za življenje. Tako bi živeli lepše in mirno življenje.

Res upam, da se bo svet spremenil na bolje. Vem, da nisem edina s temi željami.

Nives Jerič, 5.a

SVET V PRIHODNOSTI

Svet se spreminja in razvija prehitro, vedno bolj se vse onesnažuje.

Vem, ko bom starejši, bo vse drugače kot danes. Vendar želim živeti v svetu, ki bo čist in ne onesnažen. Če se bo tako nadaljevalo, se bo ozonska luknja širila in mi se bomo pekli na soncu. Ko bom odrasel, bo kot v današnjih fantazijskih filmih, a na žalost bo to resnični svet. Imeli bomo vse, kar bomo hoteli. Nekateri že delajo načrte za mesta v prihodnosti. Namesto nas bodo delali roboti. Imeli bomo lebdeče avtomobile, holografe in stvari, ki si jih nihče ne more predstavljati. S tem se bo onesnaževanje našega planeta nadaljevalo.

Moj predlog je, da pustimo nafto, pline in druge škodljive snovi. Vse bi moralo biti na sončno in vetrovno energijo. Namesto, da podirajo gozdove in uničujejo živalske vrste, naj naredijo kmetijske stolpe. V njih bi imeli polja in bi gojili tako rastline kot živali in drevje. Želim pa, da bi se ohranilo tudi nekaj starega. To so šport, parki, jase in domače živali. Svet bi bil boljši, če ne bi bilo razlike med revnimi in bogatimi. Vsi bi imeli primerno premoženje.

Tak bi bil svet, če bi ga ustvarili po mojem predlogu. Če bi se mi želja uresničila, bi bilo vsem lepo na našem planetu.

Matej Novak, 5.a

SVETLOBA

Svetloba-čar, ki
veje v nas
svetloba-misel, ki
nam prežene čas.

Sije, se blešči,
se svetlika, zažari,
po tihem in na glas
zasveti se v ljudeh
in v nas.

Svetloba ni le fizična,

ampak tudi medsebojna,
v dobrih ljudeh se pokaže
in nam njihovo
dušo razkaže.

Kjer dobrota biva
in poštenost naša,
tam žari, se sveti,
svetlob, ki vse prekaša.

Ščitimo, čuvajmo jo
danes, jutri,
da bo pri nas ostala,
in nam še marsikaj
drugega pokazala.

Anemari Fister, 7.a

BABICA JE ODRAŠČALA DRUGAČE KOT JAZ

Moja babica mi je večkrat pripovedovala, kako je odraščala.

V šoli so morali vedno ubogati, če ne, so jih celo tepli ali pa so morali v kot klečat. Imeli so le tablice, na katerih so pisali, ni bilo zvezkov. V šoli so si morali veliko zapomniti, saj ko so si kaj napisali, so vedno to kar hitro pobrisali. Nekoč ni bilo vsega, kar imamo zdaj. Zdaj je lepše v šoli kot pa nekoč!

Že kot deklica, je mnogokrat pomagala staršem opravljati težka dela na polju in povsod drugje je pomagala staršem. Rekla mi je tudi, da nekateri niso šli v šolo, ker so doma na polju pomagali staršem. Za učenje je bil čas le zvečer.

Doma so si sami izdelovali različne igre. Igrali so se križec - krožec, mlin s fižoli in druge preproste igre.

Nekoč res ni bilo tako lepo, kot je zdaj! Vse je bilo težje kot v današnjih časih. Vendar je babica bila zadovoljna s takim življenjem, saj drugega ni poznala.

Pia Bagari, 5.a



Evelina Volkar, 2.a

HIŠA JE HIŠICA – TO JE MOJ DOM

Naša hiša je velika,
zame lepa kot najlepša slika.
Na oknu rože nam cveto

in ljubezen prinašajo.

Mama zaliva jih skrbno,
saj rada jih ima zelo.
Očka barva stene prav lepo,
ker ve, kako zabavno je to.
Z bratom rada se imava,
zato pri delu si pomagava.

Ko zjutraj ne morem vstati,
me mama mora požgečkati.
Kadar sem žalostna,
mi takoj poljubček da.

Včasih se jeziti na naju zna,
a nama to ni nič hudega.
Uči naju vse kar zna,
ker zelo rada naju ima.

V naši hiši vsi radi se imamo,
ljubezen in toplino si podamo,
ker vsak dan nekaj novega dodamo.

Zato hiša naša je naš dom,
dober kot najslajši bombon.

Samira Škraban, 4.b

ZGODOVINSKI KROŽEK

Od 6. do 8. razreda smo posamezni učenci obiskovali zgodovinski krožek. Vodila ga je učiteljica zgodovine in geografije Melita Potočnik. V okviru krožka smo urejali oglasne deske in izdelovali plakate za proslave. Nekateri učenci so sodelovali na tekmovanjih iz znanja geografije in zgodovine ter osvajali visoka priznanja. Pri zgodovinskem krožku smo si pridobili tudi dodatno znanje. Sodelovali smo na prireditvi Evropska vas in izdelali zgibanke in plakat .

Samo Balazic, 9.a



Jure Gomboši, 1.a

BABIČINA SESTRA

Sestra moje babice je slepa. Slepa je že od otroštva.

Včasih je žalostna, ker ne more ničesar videti. Babica in mama ji pomagata pri hoji po stopnicah in k mizi, skratka povsod. Ker ne vidi, mora zelo paziti, da ji kje ne spodrsne in ne pade. Včasih grem k njej in takrat mi pripoveduje smešne in zanimive zgodbe. Najraje sedi zunaj in tu se pogovarjava. Čeprav je slepa, je zabavna. Zelo rada se pogovarja z mano.

Ko babica in dedek gledata televizijo, ona le posluša, kaj je na programu. Kadar ne ve, kaj se dogaja, ji mora babica opisati prizore na ekranu. Najraje se smeji, ko sliši, da sem jaz naredila kaj neumnega. Vedno, ko babica in dedek odideta, sedi pri mizi. Takrat grem k njej in se pogovarjava o zelo smešnih stvareh. Rada ji nalijem vodo v kozarec in ji prinesem piškot. Velikokrat, ko gledam televizijo, tudi mene sprašuje, kaj gledam in jaz ji vedno odgovorim. Zelo jo skrbi za nas. Vedno nas sprašuje, kako smo.

Vsi jo imamo radi in jo spoštujemo. Čeprav je slepa in se razlikuje od nas, je del naše družine.

Melissa Zavec, 5. a



Cvetoči travnik, 2.a

POMEN SVETLOBE

Nekoč je bila svetloba sveta stvar,
danes pa jo vsi odrivamo v stran.
Sploh se več ne meni zanjo nihče,
vsak misli, da svetloba je in pač je.

Vsi vemo, da brez nje ni življenja
in le ona je razlog, da sploh obstajamo.

Sanjamo o njej, čutimo jo vsi,
ko je ni, pa brez moči vsak zaspi.

Kaj bi bilo, če ne bi obstajala?

Vsak bi mislili, da je edini,
saj se ne bi videli med seboj.
Svetlobo moramo vsi ceniti.

Svetlobo nam daje sonce,
ki so ga nekoč bolje znali ceniti.
Danes že imamo svetilke in
sonce je le naš zunanji vir energije.

Zdaj je res vse drugače,
a nanjo mislimo še vedno.
Zbudi nas vsako novo jutro
in svetloba vedno spremlja nas.

Melissa Zavec, 5.a

INSTRUMENT, MOJA LJUBEZEN

V glasbeni šoli se že drugo leto učim igranja na klarinet. Rada imam ta instrument. Vedno, ko sem žalostna, ga vzamem v roke. In dan postane svetlejši, žalost pa manjša.

Zelo sem se že veselila 1. marca, saj sem vedela, da bom tisti dan šla na tekmovanje s klarinetom v Beograd. Pripravljati sem se začela že po novem letu, tudi z dodatnimi urami v glasbeni šoli. Končno je prišel dan za odhod. Z mamami sva imeli vse pripravljeno, manjkati pa ni smel edino moj inštrument.

Pot v Beograd, na katero smo se odpravili učitelj Željko, korepetitorica Olga, Maja, ki je prav tako tekmovala, njeni starši in mlajši brat ter moja mama in

jaz, je bila zelo dolga. Kratka pot čez Slovenijo in potem zelo dolga pot čez Hrvaško, po Srbiji do Beograda pa ni bilo več daleč. Ko smo prišli do hotela smo razpakirali, nato pa šli v glasbeno šolo, ki se imenuje po Davorinu Jenku v ulici Miška Kranjca, vadit ter predvsem spoznati dvorano, kjer bom nastopala. Po vaji smo šli na večerjo, ki je bila zelo okusna. Bila sem zelo utrujena, a zaradi samega nastopa sem spala nemirno. Naslednji dan, 2. marca, je bil dan za tekmovanje. Zjutraj sem se oblekla v obleko, mama mi je uredila frizuro in ob 8. bila v glasbeni šoli. Tam sem še malo vadila in čakala na začetek tekmovanja. Prva je nastopila moja skupina, v kateri sem prva nastopila jaz. Prišla sem na oder, bilo me je zelo strah. Ko pa sem začela igrati, pa je strah minil. Obe skladbi sem zaigrala po svojih najboljših močeh. Ko je bilo tekmovanja konec, so bili objavljeni rezultati. Ocenjena sem bila z 95,75 točk, kar je pomenilo, da sem dobila zlato priznanje, zraven pa še zlato medaljo. Bila sem zelo vesela, saj je bil ves moj trud vložen v tekmovanje, poplačan. Mama je kupila še DVD s posnetkom mojega nastopa, ki mi je drag spomin na tekmovanje.

Po tekmovanju smo si šli ogledat Beograd – trdnjavo Kalamegdan, s katere je lep razgled na reki Savo in Donavo. Na poti v hotel smo se ustavili v trgovini, nato šli večerjat – seveda čevapčiče. Po večerji sem bila zelo utrujena, saj je bil za mano zelo naporen dan, zato sem se šla hitro stuširat in spat. Spanec je bil tokrat dosti bolj miren.

Naslednji dan je bil dan odhoda. Spakirali smo prtljago in se odpeljali v Slovenijo. Za uspešen dosežek so mi čestitali sorodniki, prijatelji, sošolci z razredničarko.

Bilo je nepozabno doživetje.

Živa Lukač, 4.a



Živa Hanžekovič, 1.b

LUČ SVETLOBE

Svetloba je luč, luč vsega.

Svetloba je ključ
do življenja lepega.

Svetlob je mnogo vrst,
ene so marljive, druge ubogljive,
tretje so muhaste,
četrte nežno puhaste.

Svetloba ni lena, je gibljiva,
velikodušna, včasih malo naglušna,
ampak še vedno zelo resnična.

Svetloba nas zjutraj prebudi,
a zvečer nam lahko noč zaželi.

Ponoči pa pazi na nas
in mirno v spanec zaziba nas.

Svetloba pazi na nas vedno,
dolgočasno bi bilo brez nje.
Zato, veselimo se z njo vsi
povsod, kjer nas spremlja!

Jan Ostanek, 5.a

MOJA MUCA

Zjutraj moja muca vstane, ušesa in tačke obriše. Ko sem jaz v šoli, moja muca se odloči: » Na pohod, dolgi sprehod, bom odšla.« Bistro se odloči in pobegne moji koči, a ko pridem jaz iz šole, cela družina jo mora iskati.

Ko jo najdem, zbežim k njej in jo objamem in ji dam prigrizke. Prigrizki, kot mafin, so najboljši za mene, a zanjo ostanki čevapov. Ne mislite, da to vse je res, saj bolj stroga sem do nje. Zares!

Leila Mazouzi, 3.a

PESEM

Pesem je ena in edina, ki se rima
in se nikoli ne konča, ko vstopi v svet želja.
Pesem je peta pravljica, a na drugačen način,
saj to ni zgodbica za vsakdanje pripovedovanje.

Larisa Maher, 5.a

POMLADNA

Pomlad, pomlad, o ti sveža pomlad!

Vse že zeleni in cvetje zadiši.

Pomlad, pomlad, o ti srečna pomlad!

Ptički se vračajo in živali se prebujajo.

Pomlad, pomlad, o ti lepa pomlad!

Cvetlice zrastejo in nam vrt olepšajo.

Pomlad, pomlad, ti si najlepši letni čas!

Prideš, da prebudiš naravo in tudi nas.

Tjan Žižek, 5. a

DEŽELA PICERIJA

V deželi piceriji ni bilo bank in trgovin, ker je bila cela dežela v picah in so živeli samo od pice. Toda imeli so šolo. Učili so se take predmete: hrustanje pic, rezanje pic in računanje pic. Tudi šolo so imeli iz pice, tako da so jo učenci lahko malo pojedli. Učencem zato ni bilo potrebno kuhati posebne malice in kosila V tej deželi so imeli v parku mocareline klopi in koše iz kečapa. Prebivalci Picerije so bili oblečeni v pice.

Leila Mazouzi, 3.a

MOJA MAMA

Moja mama ve marsikaj – me potolaži, me spodbuja in mi stoji ob strani. Seveda se moja mama tudi krega, vendar le, ko sem poredna in je ne ubogam – ampak, katera mama pa se ne krega?

Zelo rada ji pomagam in ji povem, da sem dobila dobro oceno. Včasih, ko dobim trojko, ni preveč vesela, a me vseeno objame.

Dela v restavraciji Nona in včasih jo grem obiskat. Speči zna zelo dobro pecivo, pa tudi kuha dobro.

Vedno se ji lahko zaupam in ji povem, kaj je narobe in kaj me muči. Rada se igra z mano, me objame in mi obriše solze, če sem žalostna.

Zelo hvaležna sem ji za vse, da mi kuha, me spodbuja na tekmovanjih, se z mano igra, ko sem bolna, skrbi zame, mi kupi, če kaj rabim in me ima neizmerno rada. Če je pa ona bolna, ji skuham čaj, jo pokrijem in jo razvajam.

Ne predstavljam si življenja brez nje. Lepo je imeti mamo, ki si vselej vzame čas zate.

Ingrid Ogorevc, 4.a

ČUDEŽNE STVARI

Nekoč je živel palček, ki mu je bilo ime Jožko.

Nekega lepega dne se je odpravil v gozd. Tekel je, se spotaknil in videl čudežni prstan. Na glavi je imel čudovit klobuk. A klobuk ni bil navaden, ampak je govoril. V gozdu je našel govorečo drevo. Hotel ga je vprašati, čigav je ta prstan. Tam je bila huda čarovnica. Skril se je za grm, a čarovnica ga je opazila in ga zavezala okoli drevesa. Nato je čarovnica šla po čarobno palico, da bi ga začarala v žabo. Potem je palček Jožko drevo vprašal ali ve, čigav je ta prstan. Govorečo drevo je vzdiknilo, da je ta prstan od čarovnice. Palček se je spraševal, kaj naj naredi z njim ali ga naj ima ali pa ga naj da čarovnici. Govoreče drevo mu je odgovorilo, da naj stopi nanj in rešena bosta od hude čarovnice. In res je bilo tako. Ko je prišla čarovnica, ni nikogar videla in je odšla.

Nato so palček Jožko in vsi ostali srečno živeli do konca svojih dni.

Zoja Čizmazija, 2.a

PRELEPA DEKLICA

Nekoč v neki vasi je živela revna ženska. Zelo, zelo si je želela deklico. Ta deklica bi imela lepe zlate lase in čudovite modre oči.

Nekega dne se ji je želja uresničila. Ta deklica je imela lepe zlate lase in čudovite modre oči. Ime ji je bilo Ana Liza. Minevala so leta in leta. Ko je bila revna ženica že zelo stara, je svojo osemnajstletno hčerko poslala v najstarejši gozd v zgodovini. Ana Liza jo je ubogala. Na sprehodu je videla velik grad. Vstopila je vanj. Bilo je zares grozljivo, no malo pa tudi zanimivo. V tem gradu je živel princ. Šla je malo bliže in se v prvem trenutku zaljubila vanj. Čez nekaj tednov sta postala najboljša prijatelja. Staro ženico je začelo skrbeti, kje je Ana Liza, zato je šla za njo. Hodila je zelo dolgo časa, dokler ni prišla do gradu. Stopila je in zagledala Ano Lizo in princa. Stara ženica, ki ni hotela, da Ana Liza ostane je komaj prišla do princa in mu rekla, da naj Ano Lizo pusti pri miru. Hotela je imeti dogovor s hčerko. Princ ju je pustil sami. Ana Liza in mama sta se pogovorili. Ženica ji je povedala, da se, odkar je odšla, dogajajo čudne stvari. Ves čas sliši nekoga, ki hodi po hiši. Ana Liza ji je povedala, da se ji mogoče samo zdi, zato so vsi trije skupaj šli do hiše, kjer je prej živela Ana Liza. Ana Liza in princ sta res nekaj slišala. Čez nekaj ur so vsi zaspali. Ana Liza pa le ni mogla zaspati, zato je vstala in odprla vrata. Videla je ošabno dekle. Ana Liza se je zelo prestrašila in zakričala. Zbudil se je tudi princ in ženica. To je bila Samanta, najbolj grda in ošabna deklica. Hotela je denar, saj je vedela, da ženice kmalu ne bo več. Ana Liza in princ sta skupaj premagala deklico. Samanta je pobegnila in se nikoli ni več vrnila. Ana Liza in princ sta se poročila, vzela k sebi ženičko in živela srečno še zelo dolgo časa.

Kiara Katalinič, 2.a

HUDIČ

Živel je priden fant. Ime mu je bilo Luka. Prihajal je iz Maribora. V šoli je imel le petice. Vedel je, da ogenj ni igrača.

Nekega dne je sošolec Simon udaril Lukca, preden je šel domov. Že nekaj mesecev sta bila oba zaljubljena v Niko. Simon je Lukcu dejal, da je Nika predobra za njega. Luka ga je imel dovolj. Na obisk mu je prišel hudič. Luka mu je povedal, kako zelo mu Simon nagaja. Hudič mu je dejal, naj mu v hiši podtakne ogenj. Luka ga je ubogal. Vzel je vžigalnik in poskušal zažgati hišo. Simonova družina je na srečo hitro opazila, kaj se dogaja. Stekli so ven in videli Lukca, ki je bežal kot blisk. Poklicali so njegovo mamo in gasilce. Gasilci so hitro pogasili, škoda je bila majhna. Mama je hitro usedla v avto, pripela sestrico in se odpeljala k hiši. Žal se je zgodila prometna nesreča in sestrica je umrla.

Luka se je grozno počutil. Obljubil si je, da več nikoli ne bo ubogal hudiča. To je bila strašna šola za Lukca.

Vid Štefanec, 4.a



Teo Makovec, 1.a

DOMIŠLJIJA IN ŽALOSTNA RESNICA

Nekoč je živel Nikec, zelo se je bal ognja. Njegov prijatelj Aleks pa prav nič, zato je Nikcu vedno govoril strašljive zgodbe. Tisti dan je bila to zgodba o ognju, katerega se je Nikec tako ali tako močno bal.

Nikec: Aleks, ta zgodba bo strašna, zelo strašna?

Aleks: Boš videl. Niti ne.

Nikec: Potem pa lahko začneš.

Aleks: Nekoč je živel gospod, ki je bil zelo bogat, bil je kralj. Imel je dva izredno prijazna sinova. Eden izmed sinov, Blaž, se je zelo rad igral z ognjem. Tako se je enega lepega dne sošolec Tilen norčeval iz Blaža, da je reva in si ne upa zažgati šole. Aleksa je bilo sram, da je bojazljivček, zato se je odločil in jo zažgal. Šola je zgorela, otroci se več niso učili.

Nikec: Končaj zdaj, Aleks, zgodba je strašna.

Naslednji dan je Aleks spet prišel k Nikcu. Šla sta se igrat z vžigalicami. A zgodilo se je nekaj strašnega. Ogenj jima je ušel iz nadzora in začela je goreti hiša. To več ni bila zgodba, bila je kruta resnica.

Nikec in Aleks sta stekla ven in poklicala gasilce. Nato se je Nikec spomnil, da je v hiši pustil torbo in odbrzel po njo. Ob tem se je močno opekel po obrazu in rokah. Pristal je v bolnišnici.

Nikec ga je prišel obiskat. Opravičil se je Aleksu za vse strašne zgodbe in nagovarjanje k nevarnemu igranju. Podala sta si roke in se dogovorila, da se bosta igrala le še vesele in otroške igre.

Alja Meolic, 4.a

ZAKAJ SE VESELIŠ POČITNIC? ZATO, ...

... ker se bom lahko zunaj igrala s sosedom Nalom.

Stela Titan

... ker bom lahko z atijem ribil na čolnu.

Teo Makovec

... ker ne bom šla hitro spat, da bomo šli na morje in da se ne bom učila.

Taja Lukač

... ker bom šla z bratom Tinetom k babici na počitnice.

Staša Černjavič

... ker bom lahko šla k najboljši prijateljici Emi.

Niki Stančević

... ker se bom lahko kopala v bazenu skupaj s sestrico Polonco.

Maja Bencak

... ker se bom šel večkrat kopat v Banovce.

Jure Gomboši

... ker se bom lahko kopal v bazenu.

Nadej Šebjan

... ker bom šla v Ljubljano na počitnice, kjer mi bo očka kupil veliko igračk.

Daša Nadj

... ker bom vsak dan pomagal staršem na kmetiji.

Rok Šeruga

Učenci 1.a razreda

MAČEK VILI PRIPOVEDUJE

Sem maček Vili in živim pri čarovnici Vilmi. Bil sem črn maček in potem me je začarala v zelenega. Počutil sem se grozno. Vilmo sem imel rad, ampak ko me je začarala, mi ni bila več tako všeč. Nato me je še enkrat začarala v pisanega mačka. Bil sem čuden. Vsi so se mi smejali. Nekaj ur potem me je Vilma začarala nazaj v črnega mačka. Hišo je nazadnje začarala v barvno, da me je končno lahko videla.

Taja Zadavec, 3.a

BOLEČI ZOB

Sem kuža Piki,
boli me zob zelo.
Jokam, javkam,
da je joj,
zato pokličem zobozdravnika takoj.

Ko pridem tja,
Me tako je strah,
da me je skoraj kap.

Ko pride k meni zobozdravnik,

je joj!
Ampak, pazi zdaj!

Dobim navodilo,
naj v lekarno grem
in kupim si lekarnadol.

Ko vzamem ta lekarnadol,
ne boli več le me en zob,
ampak so že trije.

Žiga Zver, 3.a

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ

Življenje se nam včasih zdi, da je res zgrajeno samo iz sovraštva. Najstniki se prepirajo s starši, v šoli vse slabše ocene, vse več ljubosumja in hrepenenja po popularnosti. Vendar moramo biti pozorni tudi na dobre strani življenja.

Večina otrok ima dandanes življenje položeno na roko, nimajo nikakršnih skrbi. Pesniki in pisatelji ter ostali ljudje v 19. In 20. stoletju so imeli drugačno otroštvo. Res, da so nekateri bili bogati, a na drugi strani pa so bili ljudje, ki si niso mogli privoščiti niti kosa kruha. Takšne stvari lahko razberemo iz Cankarjevi črtic, Murnovih pesmi...

Čeprav je že 21. stoletje, se godi enako. Včasih je tako, da bi najrevnejši dajali največ. Morda življenje res ni tako hudo, če ga živimo pravilno. Ampak kaj pomeni pravilno? Ali to pomeni, da več kot imaš, več moraš dati? In tudi, če daješ ljudem, ki imajo že vsega preveč? Kaj pa kot otrok? V tem času še ne vemo, kaj je popolnoma prav. Moramo se učiti, moramo biti prijazni, pošteni, saj vse to od nas pričakujejo. Moramo se potruditi, da bodo starši zadovoljni, čeprav nam včasih ne uspeva najbolje. Zdi se nam, da je čas, v katerem delamo nekaj, kar nam ni všeč, zapravljen čas. Večini otrok ni potrebno hoditi v službo ali opravljati kakšnih težjih fizičnih del, potrebno se nam je samo učiti. Starši hočejo samo dobro za nas, čeprav pomeni to za nas, početi nekaj, kar ne maramo. Sodobna tehnologija nas je privedla do tega, da smo čim bolj zaprti vase. Včasih so otroci hodili ven in se družili s prijatelji. Zdaj pa počnemo vse to prek računalnikov in spleta. Ljubezen na prvi pogled le malokdaj še sploh obstaja. Sporočila so brezčutna, pogovori brez gledanja v oči so dolgočasni. Kette je z svojo mislijo »življenje je sovraštvo, večen boj,« govoril o življenju v tistem času, ko je živel on, a je večinoma povedal vse, kot se dogaja danes.

V življenju se je potrebno boriti za vsakdanje stvari, za obstanek, položaj v družbi in za ljubezen.

Žana Hoheger, 9.a

SADILI SMO LIPO IN MURVO

Za dan Zemlje smo se odločili, da bomo na zelenici ob šoli posadili dve drevesi, in sicer lipo in murvo. V skupini smo bili štiri učenci: Amadej in Rok iz 9. razreda in Uroš ter Benjamin iz 8. razreda. Najprej smo izkopali jamo in vanjo nasuli nekaj komposta. Na kompost smo dodali nekaj zemlje, ki smo jo prej izkopali. Nato smo v jamo dali sadiko in nanjo posuli še nekaj zemlje, ki smo jo dobro poteptali. Na koncu smo posajeno sadiko dobro zalili. Najprej smo posadili lipo, nato pa še murvo. Za nas je bilo to posebno doživetje, saj smo prvič sadili drevesa.

Amadej Vereš, 9.a

POMLAD

Zunaj že listje zeleni
in cvetje cveti,
sonce žarke meče zopet na nas.

Zunaj je sonce zagrelo
še nas je razcvetelo,
da topleje nam bo
pomlad naj bo že tu.

Gozdovi zelenijo,
drevesa cvetijo
in ptice pesmi žvrgolijo.

Mi veselo skačemo,
rajamo in vpijemo:
»Juhuhu, pomlad je tu!«

Taja Zadravec, 3.a

INTERVJU O IGRAH NAŠIH STARIH STARŠEV

Spraševala: Gloria Makovec

Pogovarjala sem se z babico.

Kaj ste se igrali, ko si bila stara 10 let?

Igrali smo se skrivalnice, igre z žogo, slepe miši, ristanc in gnilo jajc. Deklice smo rade šivale oblekice za punčke.

Kdaj ste se igrali?

Večinoma smo se igrali po pouku, ko smo naredili naloge in opravili naložena dela doma ali na polju.

Katero igro ste se igrali največkrat?

Največ smo se igrali skrivalnice v gozdu.

Zakaj ravno to igro?

Pri tej igri smo se najbolj zabavali. Bila je vsem všeč in zanimiva.

Kako ste se igrali to igro?(opis te igre)

Potekala je tako, da se nas je več skrilo, en pa je mižal in štel do 10, nato nas je iskal. Zmagovalec je bil novi iskalec.

S kom si se ti igrala?

Igrala sem se s sošolkami ali s sosedovimi otroki.

Iz česa so bile izdelane takratne igrače?

Igrače so bile sestavljene iz blaga, iz koruze, te so predstavljale punčke. Sama sem se najraje igrala s punčkami iz blaga.

So se kdaj take igre igrali starši z vami?

Včasih so se. Večinoma pa le otroci sami. Starši so po vsakdanjih opravilih bili preutrujeni za igranje.

Ali ste imeli dovolj časa za igranje?

Za igranje so imeli vedno premalo časa, saj smo morali pomagati staršem pri raznih opravilih.

Babica, hvala za tvoje odgovore na moja vprašanja.

Gloria Makovec, 5.a

PRESENEČENJE

Nekega dne so se trije otroci igrali v hiši. Ime jim je bilo Peter, Jaka in Lija. Radi so imeli igro v hiši. Mama je bila prijazna in jim je vedno stala ob strani. Tokrat pa ni mogla paziti na svoje otroke, saj je imela važen službeni sestanek. Oče je bil pa na službeni poti. Preden je mama odšla, jim je zabičala, da se ne smejo dotikati vžigalic in štedilnika. Otroci so ji pridno pokimali in mama je odšla.

Nato pa so se spomnili, da bi presenetili starše in pripravili večerjo. Želeli so poklicati mamo, vendar ni bila dosegljiva. Ker niso vedeli, kaj naj, so se odločili in začeli pripravljati večerjo. Kuhali so golaž. Le-ta pa se kuha zelo dolgo in otroci so pozabili, kaj imajo na štedilniku. Šli so ven, se igrali, naenkrat pa so zavohali smrdeč dim. Bili so prestrašeni in niso vedeli kaj naj naredijo. Zagledali so ogenj in vedeli so, da morajo poklicati gasilce. Gasilci so ogenj hitro pogasili. Mama in oče sta prišla domov istočasno, jokala sta od sreče, da so vsi otroci živi in zdravi.

Naslednji dan pa sta z otroki opravila temeljit pogovor o življenju in o upoštevanju pravil.

Živa Lukač, 4.a

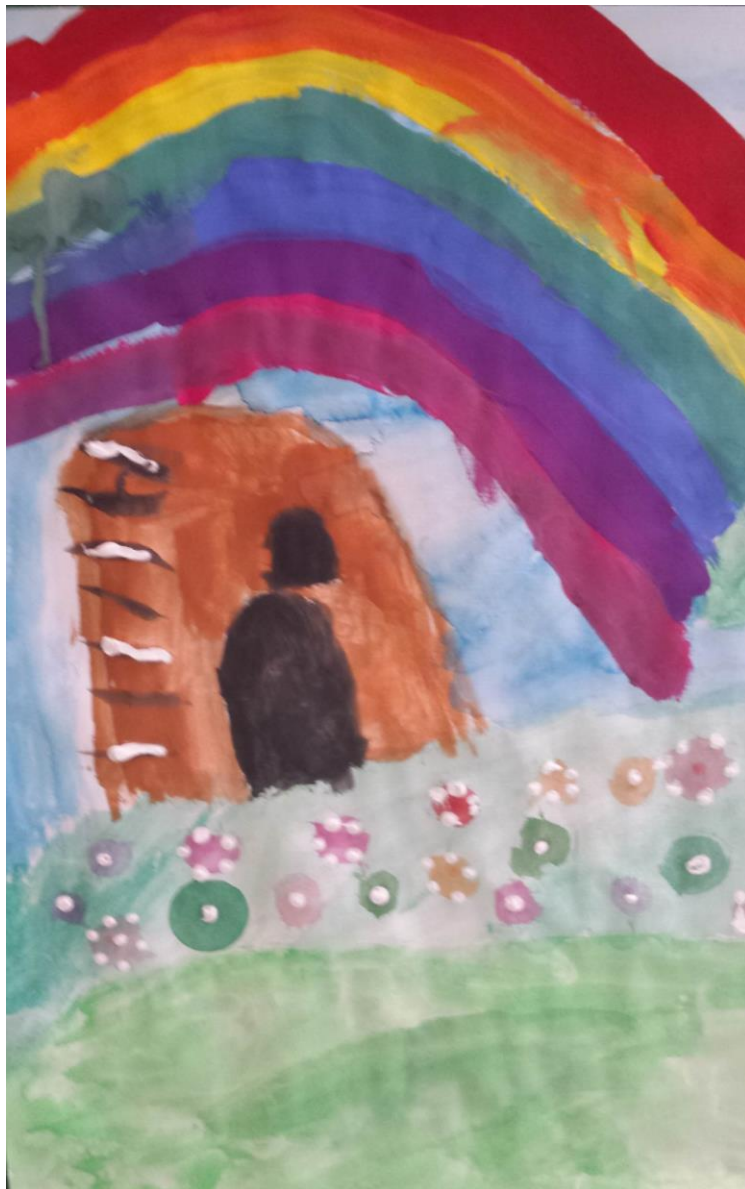
SVETLOBA

Svetloba je nekaj posebnega,
vedno je žarek upanja.
Saj ko zaidemo s poti,
ona pravo smer pokaže ti.

Svetloba v temi zažari
in upanje v človeku zbudi.
Da nadaljuje svojo pot
brez padcev in nezgod.
Ko padeš in misliš, da si na dnu,
ti prijatelj svetlobo in upanje da,
ker te nekje daleč
globoko v srcu rad ima.

Vseeno nekaj je ljudi,
ki mislijo, da te svetlobe ni.
Zato na koncu rečem le:
»Takšna svetloba je za vse!

Hana Štefanec, 7.a



Živa Čizmazija, 2.a

SESTAVLJANJE IN PREIZKUŠANJE IGRAČ PRI SPOZNAVANJU OKOLJA

Pri predmetu spoznavanje okolja smo z učenci 1.b razreda obravnavali sestavne dele celote. Tako smo sestavljali igrače iz različnih materialov in tudi lego kock. Ugotavljali smo na kakšne načine se lahko premikajo oziroma jih lahko premikamo mi. Spuščali smo avtomobil po klancu navzdol in ga obteževali. Ugotovili smo, da večja je obremenitev na avtomobilu, hitreje se pomika po klancu navzdol. Potem smo se lotili sestavljanja mostov iz različnih gradnikov. Najbolj ustvarjalni smo bili z jenga kockami. Mostovi, ki smo jih zgradili so brez težav prenesli bremena, ki smo jih polagali na njih. Ustvarili smo tudi mesto iz škatel.

Učenci 1.b in učitelj Bojan Vereš



UMETNIK

Umetnik bolečine,
spet si me obiskal.
Kaj tokrat boš naslikal?
Vem, da ne bo miline.
Groba je tvoja roka.
Mrtve barve na paleti,
mešaš ti, slikar prekleti.
Gluh si, ko srce mi stoka.

Oster čopič že imaš,
z njim slikaš umetnine,
grozних misli mojstrovine.
Nikoli mi miru ne daš.
Prve barve že nanašaš,
platno v žalost je odeto,
jemlješ vse, kar mi je sveto,
o počutju me ne vprašaš.

Drugo mi ne preostane,
čopič silno platno reže,
pušča barvne rane sveže,
jaz pa jokam solze slane.

Temno, tiho krvavim.
Kaj sem takega storila,
da sem to si zaslužila?

Se v mislih izgubim
Slika je dokončana.
Umetnik me je zapustil,
le delo svoje je pustil.
Toplih barv ne zasledim,
samo v črnino še strmim.
To krasi zdaj mojo dušo.

Laura Buzeti, 9.a

LASTOVICA

Lastovica je razprla
svoja lepa krila.
In je odletela
do oblakov
in še dlje.
Se nebes je dotaknila.

Lastovica je letela
visoko, po obzorju,
ozrla se je
na drevo,
mrtvo, temno.
Stalo je sivo pri morju.

Lastovica je pristala,
na veji posušeni

in poslušala valove,
ki so kričali
na drevo,
samo, majhno, le eno.

Lastovica je zapela
svojo pesem milo.
Morje je utišala,
ni več kričalo
in na drevesu
je zeleno listje vzknilo.

Laura Buzeti, 9.a

TEK

Teči želim
čez trate, čez pšenico,
ker bi rad
ujel ptico.

Tečem za soncem,
ki izginja...
Ustaviti želim čas,
ki se spreminja.

Tečem po
poti tlakovani...
včasih se mi zdi,
da se je vse zgodilo že lani.

Včasih se mi zdi,
da za mali uspeh moram preplezati zid.

Včasih, ko pogledam v srce,
vara me vid.

A vseeno sledim oblaku,
ki čez deželo se vleče...
Moje življenje je pogosto
ujeto v grajske ječe.

Včasih pred slabim
si zatiskam oči,
kljub temu da življenje
z njim z roko v roki živi.

Ko tečem, iščem,
vendar ne vem kaj...
Bi lahko v otroštvo
čas zavrtel nazaj?

Kamor me ne ponesejo noge,

česar ne pove mi cvet,
naj mi razkrije
v srce pogled.

Niko Farič, 9.a

MOJ PRIJATELJ

Mojemu prijatelju je ime Nino. Vedno se voziva v park s kolesi. Rada se igrava skrivalnice in vedno ga hitro najdem. Jaz se boljše skrijem. Živiva skupaj v bloku. Pogosto grem k njemu v 1. nadstropje.

Nejc Režonja, 2.a

Mojemu prijatelju je ime Nejc R. Ima rjave oči, svetlo lase in črtasto majico. Oblečene ima kavbojke in obute sive copate.

Gašper Šooš, 2.a

MORSKA POŠAST MORKO

Nekoč, pred davnimi časi je živel deček, po imenu Miha. Rad je bil v laboratoriju, delal je različne poskuse.

Nekega dne je iz majhnega bitja ustvaril pošast. Poimenoval jo je Morko. V začetku je bila velika le tri deževnike in pet lesnih črvov. Nato pa je začela piti morje. Postajala je vedno večja. Miha ji je sledil s potapljaško opremo. Srečal je vampirskega lignja. Dotaknil se ga je, saj se je le tako lahko deaktiviral v preobleko bitja. Morko ga je napadel. Ko se je postavil v obrambo vampirskega lignja, se ga je Morko ustrašil in odplaval.

Pošast je postajala vse večja, morje pa vse manjše. Bila je grozovita ampak nič je ni ustavilo, niti zid, niti elektrika. Kar naenkrat je na nebu zagledal letečo kravo. Pošasti jo je pokazal in jo tako zamotil. Ko se je pošast najbolj

smejala, ji je v roko potisnil spalno puščico in pošast je za dolgih sto let zaspala.

Miha je poklical prijatelje, vse tudi ribe in žabe in s šampanjcem so proslavljali dolgih 99 let. Ampak pošast se bo naslednje leto zbudila, spalne puščice več ne bodo delovale... Kaj pa zdaj?

Miha Bencak, 4.a

SKORAJ NEMOGOČ IZZIV

Nekoč je živel princeza. Imela je mamo in očeta. Oba sta se jezila, ker si princeza Anja še ni našla zaročenca. Kadar sta bila zelo jezna, je odšla v svojo sobo in se tam pogovarjala z želvo Mijo. Zaupala ji je svoje skrbi in leta ji je svetovala, naj se sestane namišljeno sestro Metko, saj bo ona sigurno našla rešitev. Anja, Mija in Metka so sklenile poiskati govorečega konja, ki jih bo odpeljal do sedmih bratov. Po petih dneh iskanja so ga končno našle in odjahale do sedmih bratov. Princeza Anja jih je postavila pred skoraj nemogoč izziv. Morali so preplavati najglobljo in najširšo reko na svetu ter preplezati najvišjo in najbolj strmo goro na svetu. Tisti, ki se bo vrnil brez praske po telesu, bo lahko postal princesin mož. Bratje so odšli na dolgo pot in se vrnil čez leto dni. Vsi so imeli polno prask... Princeza je bila žalostna, nobenega ni vzela za moža. Nekega dne pa je srečala preprostega, revnega mladeniča in mu povedala svojo zgodbo. Vprašal jo je, če izziv velja tudi zanj. Princeza se je le nasmehnila in dejala: Velja, ampak kako ga boš opravil ti, brez kakršnekoli opreme, ko pa ga sedem bratov ni opravilo? Mladenič se je odpravil na pot. Vrnil se je že po nekaj tednih in čisto brez praske. Postal je Anjin mož. Poroča je bila razkošna, oče in mati vesela, Anja pa presrečna, saj je dobila lepega, pametnega in ljubečega moža. S svojimi petimi otroki sta živel srečno in dolgo ter morda živita še danes.

Živa Lukač. 4.a

MOJ ODSEV

Na bregu reke stojim
in gledam v vodo.
Tam na gladini vidim
odsev neba, dreves in sebe.

Tako kot odsev
na vodi valovi,
tako v meni
misli valové.

Misel je kot val
na vodi,
naenkrat se blešči v soncu,
nato izgine za vogal.

Ko sem blizu,
vidim jasen svoj odsev,
ko grem stran,
na vodi vidi se, le še bled obris.

Ema Bojnec, 6.a



Nadej Šebjan, 1.a

MOJA PRIJATELJICA

Moji prijateljici je ime Kiara. Stara je osem let. Ima rjave oči in dolge rjave lase. Stanuje v Bakovcih. Ima brata. Vedno je vesela.

Ela Marič, 2.a



Staša Černjavič, 1.a

TO SEM JAZ

Ime mi je Gal. Moj rojstni dan je 30. maja. Živim na Panonski ulici 28a. Imam kužka Hepija. Po angleško to pomeni vesel.

Gal Marič, 2.a

NIKOLI VEČ VOJNE

Vojna je spopad,
kjer si nasprotnika
merita moč
in se borita za premoč.

Agresorji ne poznajo lepe besede,
niti stiske in zmede ljudi.
Sovraštvo med njimi se rodi,
zakaj-sprašujem ljudi.

Vojaki in ljudje so pregnani,
zaničevani,ranjeni,lačni...

Zakaj?
Čemu vse to?

Še vedno pa obstaja upanje,
da bosta mir in svoboda zavladata svetu.
Mogoče čez leto,dve,deset,dvajset
ali pa nikoli...morda pa enkrat vendar le.

Nuša Lukač, 8.a

MOJ NAJLJUBŠI DAN

Včeraj je moj očka skoraj stopil na lepo rjavo miš. Potem je poiskal stekleno škatlo. Vanjo je dal mrežo iz slame, dva tunela iz slame in nekaj zrn. Miško je bilo zelo strah. Nazadnje je hodila skozi tunel in tam zaspala.

Zoja Čizmazija, 2.a

SVETLOBA

Svetloba je kot domišljija,
tudi v temnih kotih se zvija.

Vedno najde pravo pot,
izogne se nezgod.

Sije mi v obraz,
da srečen bil bi jaz.
Brez nje bilo bi vse temno,
zato srečni smo lahko,
da sploh imamo jo.

Zato moramo jo spoštovati
in z njo pametno ravnati.
Prava pota bomo izbrali,
dobre misli zapisali.

Danijel Gomboši, 7.a

Svetloba je vir,
ki sveti cel dan,
a včasih je tudi svetloba,
ki pomaga drugim in nam.

Svetloba je dobrota

vsega sveta,
je lučka, ki spomni
nas, da pomagat
je treba ves čas.

Svetloba je čas,
ki nas obdaja in sveti,
z njo smo vsi zadovoljivi
in srečni.

Valentina Kreft, 7. a



Rok Šeruga, 1.a



Maja Bencak, 1.a

"KAM, MISEL? STOJ!"

V življenju se stalno srečujemo s pomembnimi življenjskimi odločitvami. Zdaj, ko sem najstnica, se mi še predvsem pojavljajo pomembna vprašanja.

Prvo, česar se spomnim, je srednja šola. Seveda so vse boljše šole oddaljene. Zdaj ni tako velike težave pri izbiri srednje šole, ampak pri tem, kako dobro se poznam. Včasih se mi zdi, da se ne poznam tako dobro. Tako veliko stvari bi rada počela, a izbira je lahko samo ena. Za kaj se naj odločim? Ena šola ponuja nekaj zanimivega, a druga nekaj še bolj. Potem pa

se še vplete tretja... Seveda pa se ne morem osredotočiti samo na moje interese, ampak tudi na to, kakšen položaj ima ta služba, s katero se želim ukvarjati. Vem pa tudi, da je v sosednjih državah in v tujini veliko bolje. Večja plača, boljši položaj,... A je vredno zapustiti domovino? To že, ampak si to želim? Ne. Preveč me je strah. Vse si lahko predstavljam: me vidiš tam? Da, to sem jaz. Stojim pred dijaškim domom. Kje pa? V Avstriji, seveda. Ali me bodo sprejeli? Ali me bodo sploh razumeli? Dvomim... Glej, že mencam z rokami. Glej, že mi obraz začne požirati rdečica. Seveda pa to niso vse moje skrbi. Veliko več misli se mi potepa po glavi, a zdaj sem že tu. Stopila sem na vlak in se nisem zavedala, v kaj se podajam. Zakaj nisem prej premislila? Zdaj, ko sem že tu, mi je ta položaj že znan. Spominjam se... Otona Župančiča?! Zakaj prav zdaj? No, primerjam se lahko z njegovim delom. Preveč misli imam, ne morem jih ustaviti. Zdaj vem, kaj me ovira... Želim biti uspešna, ne želim propasti. Raje grem s trebuhom za kruhom, kot pa da bi pomislila na rešitve, katere lahko poiščem v svojem domačem kraju. Ne, ne bom enaka kot vsi delavci, ki so se podali na vlak z upanjem, da bo vse boljše, čeprav vedo, da na pol sanjajo. Prav ta odločitev je spremenila njihovo navadno življenje. Kaj pa lahko naredim? Kaj je bilo strojeno, več ne morem popraviti. Zato so vse odločitve, čeprav ne izgledajo tako težke, vendarle zelo pomembne. Najbolj je pomembno mišljenje. Večkrat moraš na nekaj pomisliti, a te te misli ne smejo preplaviti, saj se boš potem še srečal z večjimi težavami.

Zdaj pa nazaj v realnost. Sedim v sobi in poslušam glasbo. Hitro jo moram ustaviti in pogledati skozi okno. Jutri je pomemben dan, jaz pa sanjam poleg glasbe, medtem ko bi morala premisliti o moji prihodnosti. Biti uspešna in zadovoljna sama s seboj, to je vse, kar si želim. Vem že vnaprej, da plača ne bo dobra, ampak to me ne sme ustaviti. Vsak gre skozi neko krizo vsaj enkrat v življenju, a se jo s časom reši. Jutri je ta dan, ko naredim svojo prvo pomembno življenjsko odločitev. Jutri izpolnujemo prijavnice za spis v srednje šole in jaz vem, kam bom šla. Jaz sem pripravljena. Mislim, da se vsak lahko strinja s tem, da je splošno znanje najpomembnejše in da lahko z njim najdalj preživiš.

Dobro sem premislila in se bom tudi zato dobro odločila.

Iva Ivanič, 9.a

DEČEK V SIVEM

Deček v sivem tam sedi,

ob pločniku samote.

Gleda v oči ljudi,

išče v njih toplote.

Tam ga svet je zapustil,
na mrazu v sivini,
vse veselje je zakril,
ne sanja več v milini.

Počasi duša blaga,
vsa umira od trpljenja,
saj je vendar cena draga,
svetlega neba življenja.

Deček sedi tiho tam,
osamljen je, sirota,
pobegnil on bi rad drugam,
tja, kjer živi dobrot.

In prosi srčnega zlata,
v svetu grdem, sivem.
Morda pa ravno jaz sem ta,
morda sem deček v sivem.

Laura Buzeti, 9.a

SENCA

Povsod me spremlja
in mi sledi.

Za mojim hrtom

tiho živi.

Sliši, kako
bije moje srce
in bolj kot jaz
pozna me.

Ve za tisto,
kar srce si želi
in ve za cvet,
ki v njem cveti.

Ve za dvom,
ki srce razdvaja
in za pesem,
ki ga osvobaja.

Ve za ljubezen,
ki v srcu klije
in za novorojeno zvezdo,
ki nežno sije.

Edino ponoči
me zapusti
in takrat kot v puščavi pesek
življenje počasi naprej drsi.

Niko Farič, 9.a

ZAKAJ?

Zakaj spet
življenje ušlo je s prave poti
in lice
od sramote rdi?

Zakaj si me
spet ranila?
Prosim te,
bodi mila!

Zakaj spet megleno
vidim sončen dan
in spet me skeli
tisoč mojih ran?

Zakaj narava
se spreminja
in nihče z mano
se ne strinja?

Zakaj spet
zgražajo se na mene,
zakaj nimam
pomoči nobene?

Trdno stojim,
kot osamljen hrast

in z zadnjimi močmi

branim si čast!

Zakaj že spet

moram prehoditi trnovo pot

in pasti

v svet poln zmot?

V srcu, ki upa,

tudi dvom živi.

Dvom raste, se večja

in počasi življenje osvoji.

Katera sočutna oseba

me objame

in to uslugo

stori zame?

Zakaj, se sprašujem

vedno in znova,

ko potujem po rudniku

vse do najglobljega rova.

Niko Farič, 9.a



Stela Titan, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je muca. Rad jo imam zato, ker je majhna in mijavka. Zelo rada se igra. Z muco se lahko loviš.

Nejc Bujan, 2.a

Moja najljubša žival je volk. Je sive barve. Volk je prednik psa. Je meso, najrajši jelene in srne. Volkulja lahko skoti do pet mladičev. Volk napade človeka, če se mu zdi prestrašen. Tehta 36 kilogramov.

Adel Balčinović, 2.a

Moja najljubša žival je konj. Konj je bele barve. Konj je jabolka in pije vodo. Lahko ga jahamo. Sedlo ima črn bel. Ime mu je Rika.

Brina Smodiš, 2.a

ZDRAVILO

Naše stare sive miške
že bolehajo teden dni.
Huda mrzlica jih trese,
glava jih močno boli.

Morale bomo do zdravnika,
vsaka zase godrnja.
Stopile bomo k botri mucii,
ki na gripo se spozna.

Modra doktorica pri pregledu
le francosko govori,
z repom pomigava
in navzkriž vrti oči.

Zdravilni ementalec
v trgovini naj vam dajo,
z močnim kropom ga poparite
in pojejte takoj na to.

To zdravilo
res je gripo prepodilo:
vroči ementalec so požrle
in takoj nato umrle.

Leila Mazouzi, 3.a

INVALID

Vsak lahko postane invalid,
tudi ti nisi izvzet.

Lahko izgubiš sluh,
ali pa kak drug del telesa.

Takrat se na vozičku voziš,
ali imaš psička za pomoč.

Lahko si z belo palico pomagaš,
da si opazen povsod.

Vsega po želji ne moreš početi,
a življenje vseeno lepo se ti zdi,
saj je včasih potreben le nasmeh,
da se premagajo težave in skrbi.

Vem, da invalid ni biti lahko,
saj nekateri tega ne razumejo.

A VEDNO SE NAJDE KDO,
KI POMAGA INVALIDU, DA JE TUDI NJEMU LEPO.

Ema Kovač, 5.a

BABICA

Moja babica je pridna,
saj pazi me vsak dan,
zato zelo rada jo imam.

Babico res je najboljša,
z mano se vedno igra,
zato objamem jo vsak dan.

Skupaj sva srečni zelo,
zato je nikomur ne dam,
saj najrajši jo imam.

Petra Škerget, 5.a



Daša Nadj, 1.a

OTROŠKA UPANJA

Ko zjutraj ura zazvoni,
sončni žarek me zbudi,
nasmeh očeta ali mame,
upanje v očeh žari.

Šolski zvonec zazvoni,

zadnji učenec v razred pridrvi,
nasmejan učitelj nas pozdravi
in nam srečo zaželi.

Ko pridem domov,
svetloba me obsije,
saj mamica s kosilom čaka me,
toplota doma me obda.

Sledi naloga, igra in učenje
in takšno naše otroško je življenje,
polno sreče, svetlobe,
vedno nečesa novega.

Staša Hazl, 5.a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je b-idaman. Strelja frnikole in lahko izstreli super strel.
Ta igrača je zelo zabavna.

Anej Bagari, 2.a

Moja najljubša igrača je avtomobil. Lahko ga vozim in obračam. Gre 90 kilometrov na uro. Je rdeče in rumene barke in je na bencin. Zelo rad ga vozim.

Alen Bakan, 2.a

UMETNIK

Umetnik bolečine,
spet si me obiskal.
Kaj tokrat boš naslikal?
Vem, da ne bo miline.
Groba je tvoja roka.
Mrtve barve na paleti,

mešaš ti, slikar prekleti.
Gluh si, ko srce mi stoka.

Oster čopič že imaš,
z njim slikaš umetnine,
grozних misli mojstrovine.
Nikoli mi miru ne daš.
Prve barve že nanašaš,
platno v žalost je odeto,
jemlješ vse, kar mi je sveto,
o počutju me ne vprašaš.

Drugo mi ne preostane,
čopič silno platno reže,
pušča barvne rane sveže,
jaz pa jokam solze slane.

Temno, tiho krvavim.
Kaj sem takega storila,
da sem to si zaslužila?
Se v mislih izgubim
Slika je dokončana.
Umetnik me je zapustil,
le delo svoje je pustil.
Toplih barv ne zasledim,
samo v črnino še strmim.
To krasi zdaj mojo dušo.

Laura Buzeti, 9.a

PAPIRNATI ZMAJ

Peter je nekega dne šel s prijateljem spuščat zmaja. Množica ljudi je prišla gledat spuščanje zmaja, tudi pes Piki se jim je pridružil. Naenkrat je Peter videl, da je zmaj na drevesu. Nato je prosil očeta, da mu pomaga in ga vzame z drevesa. Zmaj je bil uničen in Peter je bil zelo žalosten. Oče mu rekel, da naj izdela novega. Deček je šel v svojo sobo in izdelal novega zmaja.

Hana Čagran, 3.a



Tine Lukač, 6.a

PRVAKI ZNANJA

Na tekmovanju Prvaki znanja sem sodeloval vsa tri leta. Za tekmovanje je potrebno prebrati Veliko otroško enciklopedijo, v kateri je skrit velik zaklad znanja, ki je uporabno v vsakdanjem življenju.

Tekmovanje je ekipno, kar mi je zelo všeč, saj se mi zdijo ekipna tekmovanja zelo zanimiva in so dokaz povezanosti med člani ekipe. Najprej se rešuje pola, na kateri je 50 nalog, ki so različne težavnosti in tematike. Če so rezultati pisnega dela dovolj dobri, se ekipa uvrsti na kviz, ki poteka pred občinstvom. Na kviz se uvrsti šest ekip, ki odgovarjajo na deset vprašanj, odgovore pa napišejo na liste.

Cilj tekmovanja je seveda zmaga, vendar zmaga nima glavnega pomena. Pomembno je, da se veliko naučiš in znanje uporabiš v življenju. Pomembno je tudi ekipno sodelovanje, ki veliko šteje in je zelo pomembno v življenju. Ni pomembno, kdo od ekipe odgovori na največ vprašanj, pomembno je sodelovanje,, saj je to pot do uspeha.

Menim, da bi moralo biti več ekipnih tekmovanj, ki bi mlade spodbudila k sodelovanju med sabo. Ni namreč dobro biti sebičen, kar pa mladi pogosto so, saj gledajo le nase.

Zahvaljujem se učiteljici za mentorstvo in da me je uvrstila v ekipo, s čimer mi je omogočila, da sem pridobil novo znanje in dragocene izkušnje.

Niko Farič, 9.a



Prvaki znanja je tekmovanje, kjer se štirje učenci potegujejo za zmago in pokal. Letos sem tekmoval prvič. Našo skušino smo poimenovali

Neandertalci. Uvrstili smo se na državno tekmovanje. Tega tekmovanja me je bilo strah, zato sem se še bolj pripravljaj. Ko je nastopi dan državnega tekmovanja, sem bil živčen. Po končanem pisnem delu, smo nestrpno čakali rezultate. Ko so razglasili rezultate, sem bil sprva razočaran, potem pa presenečen, saj smo se uvrstili med najboljše .

Jan Lukač, 9.a

Tekmovanja prvaki znanja sem se udeležila drugič. Tekmovanje je dobro organizirano in temelji na splošnem znanju. Vprašanja so iz enciklopedije, zato je tekmovanje zahtevno, saj zajema veliko področij. Kviz na koncu pisnega dela vse skupaj popestri. Tega tekmovanja sem se z veseljem udeležila, saj sem pridobila veliko dodatnega znanja, ki je v življenju pomembno.

Nina Perdigal, 9.a



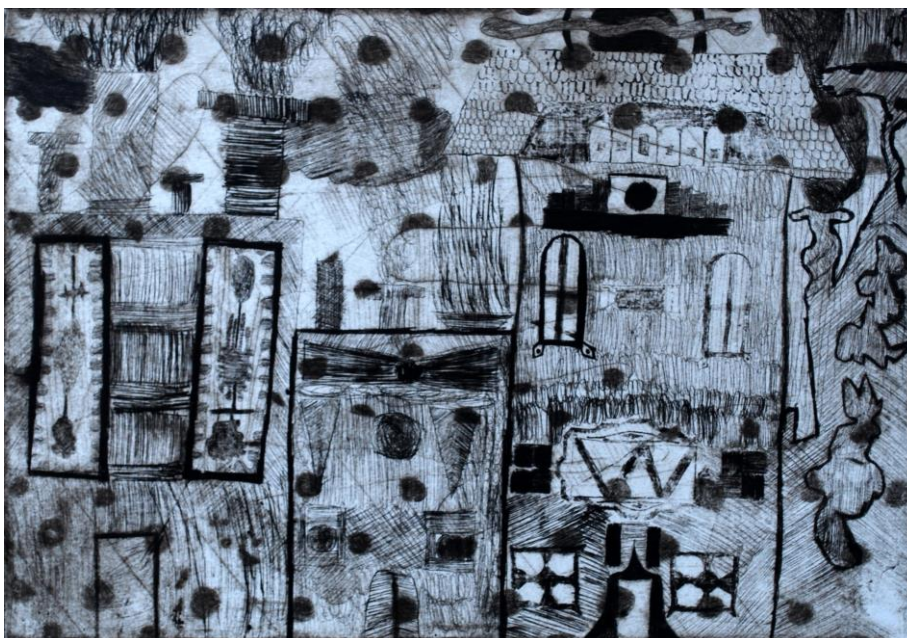
Tekmovanja prvaki znanja sem se v letošnjem šolskem letu udeležil že tretjič. Veliko otroško enciklopedijo sem velikokrat prebral in se na tekmovanje dobro pripravil. Območno tekmovanje je potekalo v torek, 26. 5. 2015, v Bogojini. Ko smo odpisali test, je bila razglasitev rezultatov. Uvrstili smo ena 8. Mesto. Bil sem malo razočaran, saj je vodja tekmovanja povedal, da se verjetno nismo uvrstili na državno tekmovanje. Zvečer pa je prišla dobra novica: uvrstili smo se na državno tekmovanje. To je potekalo v sredo, 3. 6. 2015, v Lendavi. Uspešni smo bili tudi tokrat, saj smo dosegli 10. mesto v državi.

Luka Lukač, 9.a

ČUDEŽNE GOBE

Nekoč je živel oče, ki je imel enega sina. Vsak dan sta hodila v gozd podirati drevesa. Les sta prodala, da sta si lahko potem kupila hrane za preživetje. Nekega dne je sin odšel v gozd pred očetom. Na gozdni jasi je zagledal tri velike in čudovite gobe. Hotel jih je utrgati, da bi jih z očetom pripravila za kosilo. Nato se je zgodilo nekaj nenavadnega. Gobe so spregovorile. Zakaj nas hočeš utrgati, saj smo vedno nudile tebi in tvojemu očetu naš gozd? Mladenič se je ustrašil in zbežal. Ko je prišel domov, je videl, da je oče umrl. Začel je jokati. Gobe so ga slišale in prišle k njemu. Rekle so, da vsaka v sebi skriva željo. Sin si je zaželel, da bi se oče vrnil, vendar te želje gobe niso mogle uresničiti. Sin je postal spet žalosten. Gobe so ga tolažile. Rekle so, da ima še vedno dve želji. Sin si je zaželel, da bi postal princ in bi imel princeso. Gobe pa je razglasil za najboljše gobe, ki jih nihče ne sme utrgati. Princ in princesa sta se zaljubila in poročila. Dobila sta hčerko Saro, ki je postala najlepša princesa vseh časov. Princ je postal kralj. Organiziral je tekmovanje za roko svoje hčerke. Vsakemu princu je dal nalogo, da morajo pasti zajce, če želijo roko njegove hčerke. Nobenemu ni uspelo. Nekega dne se je pojavil reven mož, ki je nosil raztrgana oblačila. Kralj ni hotel, da se njegova hčerka poroči z revnim možem. Prvo nalogo je opravil. Zato mu je kralj dal še dve nalogi. Prva je bila splezati na goro, druga pa najti kraljev izgubljeni prstan. Mladenič ni vedel, kje ga naj išče. Šel je ribarit in ujel je pisano ribo. V njej je našel zlati kraljev prstan. Takoj ga je odnesel h kralju. Kralj je bil žalosten, saj ni hotel, da se njegova hčerka poroči z njim, vendar ni imel izbire. Revnemu možu je dal svojo hčer. Sara se je v revnega moža zaljubila. Poročila sta se in proslavljali so tri dni in tri noči.

Bianca Sapač, 3.a



Jan Lukač, 9.a

EKOČASOPIS

Glasilo OŠ Bakovci s POŠ Dokležovje

Šolsko leto 2014/2015

Prispevke za glasilo so zbrali in računalniško uredili člani novinarskega krožka z učiteljico Matejko Pavličič Pukšič

Naslovna stran: uredil Anton Buzeti, grafika Tjaša Šalamun

Junij 2015